

punkt ganske simple og selvfølgelige Hævelse af Rigsdagens Myndighed kan være noget som helst kompromitterende med Hensyn til Foranstaltningen. Hvis den højtrædede Minister mente det, under det mig, at han ikke har kunnet gaa ind paa den ganske rimelige Fordring, som vi har stillet, om hvilken vi paa et vist Tidspunkt har forhandlet med Nationalbankens Direktion, som denne ikke fandt det nødvendigt at modsætte sig, men som den højtrædede Minister med stor Haardnakthed har modsat sig. Det er det samme System, som vi møder paa andre Omraader: man vil bevare Afgørelsen for sig selv, saa vidt muligt undgaa at have Rigsdagen med i Afgørelser af denne Art. Det er det, som mit Parti og jeg ikke vil være med til, og som vi fralægger os Ansvaret for.

Handelsministeren (*Hassing Jørgensen*): Naar det ærede Medlem (N. Neergaard) virkelig mener, at det er uforvarsomt for Rigsdagen at opgive den Medbestemmelsesret, som den har med Hensyn til denne Sag, der jo er lovfæstet, forekommer det mig uforvarsomt, at det ærede Medlem ikke modsætter sig Sagens Fremme. Man kan ikke erstatte Rigsdagen hverken med den ene Form for Repræsentation eller den anden. Det ærede Medlem har ønsket Rigsdagen erstattet med 4 Medlemmer, 2 af hvert af Rigsdagens Ting, repræsenterende de 4 politiske Partier; men disse 4 Mænd er ikke Rigsdagen og heller ikke noget fuldgyldigt Udtryk for Rigsdagen. Jeg ser for øvrigt ikke, hvad Resultatet vilde blive, naar disse 4 — hvad der er overmaade sandsynligt — vil stemme to og to. Jeg ved ikke, hvad Udfald Sagens Afgørelse da efter det ærede Medlems Mening skulde have. Det er ganske urigtigt, naar det ærede Medlems Parti i min Modstand mod en saadan besluttende Delegation eller Indhentning af Beslutninger fra de to Finansudvalg, der ingenlunde behøver at være enige, har villet se en Modstand mod, at Rigsdagen skulde bevare sin naturlige Indflydelse paa denne Sag, eftersom jeg Gang paa Gang netop har hævdet, at det var min Hensigt at forelægge denne Sag i de forskellige Faser, hvori den maatte komme, for Finansudvalgene og indhente disses Opfattelse af Sagen for derefter paa Regeringens Vegne at tage den Bestemmelse. Men jeg vil dertil føje, at det er ganske nødvendigt, at Regeringen i denne Sag kan tage en Bestemmelse, uanset, om der opnaas Enighed mellem

de forskellige Partier, der høres i denne Sag, thi en Bestemmelse maa der i ethvert givet Tilfælde tages, og her spiller ogsaa de internationale Hensyn ind. Det maa være saaledes, at denne Sag til syvende og sidst ligger i Regeringens Haand. Men det er, som jeg før sagde, ganske urigtigt, naar man deri vil lægge den Opfattelse fra min Side, at jeg vil udelukke Rigsdagen fra Indflydelse.

N. Neergaard: Naar vi undlader at stemme ved denne Sags endelige Afgørelse, har jeg forklaret vor Grund dertil. Var det en Foranstaltning af rent indre Art, kunde Ministeren have været sikker nok paa vort Nej, men Sagen har en nordisk Side, og af den Grund tager vi den Stilling, vi gør. Ministeren siger, at en Delegation eller Tingenes Finansudvalg ikke er Rigsdagen. Paa den Maade kan man altid sige, at Ministeriet heller ikke sikrer sig Rigsdagens Samtykke i de mangfoldige Tilfælde, hvor en eller anden Minister kommer til begge Tings Finansudvalg for at faa Tilladelse til at udføre denne eller hin Foranstaltning og under den klare Forudsætning, at hvis et af Tingenes Finansudvalg modsætter sig det, sker Foranstaltningen ikke, men det er praktisk set den Form, man benytter — enten denne eller den lettere haandterlige Delegationsform. I begge Tilfælde vil det være Repræsentanter for Rigsdagens forskellige Partier, der handler under Ansvar overfor de Medlemmer, hvis Mening de repræsenterer. Efter vor konstitutionelle Praksis har man i en Række af Tilfælde været enig om at nøjes hermed, hvor det vilde være upraktisk at appellere til den samlede Rigsdag, som det vilde være i dette Tilfælde. Hvad Vægt Ministeren lægger paa Rigsdagen i denne Sag, har vi tilstrækkelig set af hans Udtalelser. Han vil nok konferere med Tingenes Finansudvalg og nok føre en Samtale med dem og høre, hvad de mener, men ikke anse sig for bundet ved deres Mening. Det, vi har ment, er, at de Forandringer, der foretages i dette Forhold, skal have Godkendelse fra den overvejende Del af Rigsdagens Repræsentanter paa en eller anden Maade, som man altid kunde tale om, men Ministeren forbeholder sig at øve sin Myndighed ganske paa egen Haand; han vil tale med Rigsdagens Finansudvalg om Sagen, men forbeholder sig ogsaa ikke at tage noget Hensyn til, hvad disse Finansudvalg maatte mene.